

Landbrug, Søfart og Fiskeri, og derfor har jeg ikke villet være med til at stille dette Forslag. Det er desværre sikkert saaledes, at man ikke kan drage endnu langt mere ind under det foreliggende Lovforslag, end Tilfældet er, men jeg tror, at de paagældende Arbejdere ville raisonnere som saa: Hellere end at faa et Forslag vedtaget som det, her bydes os fra den moderate Side, ville vi vente nogle Aar og saa have fri Udgang til at gøre vore Krav gældende og øve vor Indflydelse paa Lovgivningsmagten, for at den ogsaa skal tage Hensyn til os. Endringsforslaget vil i Virkeligheden, naar man undersøger det nærmere, være af saa liden Betydning for de vedkommende, at det ikke bliver af stor Værdi, naar man samtidig præjudicerer en endelig Ordning af Spørgsmaalet. Det er disse Betragtninger, som have ledet mig og min Partifælle i Udvalget til at tage Afstand fra dette Forslag, derimod ikke den Betragtning, at vi ikke ville have de Arbejdere med ind derunder, som arbejde ved Landbrug, Søfart, Haandværk eller andre Virksomhedsgrene, som efter deres Natur burde komme ind under det foreliggende Forslag. Vi have tværtimod ment, at Udelæelsen af dem var en meget stor Mangel, og at det var en af de Opgaver, man maatte have haade nu og senere, at saa dem alle ind derunder. Men vort Ønske om at bringe et Resultat frem har gjort, at vi med Hensyn til Endringsforslag have indskrænket os til det mindst mulige. Vi have haabet, ved at resignere her, dog i hvert Fald at kunne faa begyndt, men rigtignot haabe vi paa den anden Side, at man vil paastønne denne Resignation og gøre sit til, at man saa virkelig ogsaa faar gjort en Begyndelse. Det er jo nemlig ikke saaledes, som det cerede Medlem for Fredericia (Usen) sagde, at det gælder om at faa Tid til Overvejelse, Drøftelse osv. Denne Sag har Rigsdagen ikke forhastet sig med, det er i alt Fald ikke en Sag, som er kastet herind i Fjor, og som skal pibstes igennem i Aar. Det er heller ikke en Sag, hvor man bevæger sig paa ny Grund og ikke har noget Forbillede udefra, det er tværtimod en Sag, hvor man har haade Lovgivning og praktiske Eksempler i Udlandet, og det kan derfor godt forsvares, at vi nu her gøre et første Skridt, og at vi gøre det her, hvor Ulemperne ved den nuværende Tilstand ere mest isjnefaldende og stærkest følelige.

Efter disse indledende Udtalelser skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om de Endringsforslag som det Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet. Errede Medlemmer ville se, at der er stillet to En-

dringsforslag, et af Flertallet og et af et Mindretal paa 3 Medlemmer, begge gaaende ud paa at forandre Affattelsen af Lovens § 1, Stykke 1 og 2. Vi have hver for sig anset det for rigtigt at skrive Stykkerne fuldstændig om for at gøre det klarere for cerede Medlemmer, hvor Forskellen er, og hvori Endringerne bestaa. Det Endringsforslag, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet under Nr. 2, gaar ud paa at udtage Ordene „af høre og paavifelig Marsag“, saa at Stykket nu kommer til at lyde saaledes: „Enhver i Riget bosat Person, der som Arbejder beskæftiges af en Arbejdsgiver i nogen af de i denne Lov (§ 3) angivne Virksomheder, har hos Arbejdsgiveren Krav paa Forsørgelse paa den Maade og i det Omfang, som denne Lov fastsætter, naar han eller hun paa Arbejdsstedet i sin Arbejdstid ved et Ulykkestilfælde, der staar i Forbindelse med Driften eller med de Forhold, under hvilke denne foregaar, kommer saaledes til Skade, at Arbejdsevnen midlertidigt eller vedvarende forringes.“ Vi have udtaget de nævnte Ord, fordi vi mene, at jo flere enkelte Bestemmelser der er, jo mere indviklet man gør en saadan Bestemmelse, desto større Opfordring vil der for den erstatningspligtige være til, naar der foresalder et Ulykkestilfælde, at søge at gøre Ophævelser og styde sig ind under, at dette Ulykkestilfælde kan dog ganske sikkert ikke involvere noget Krav paa ham. Derfor mene vi, at det er tilstrækkeligt, naar der staar: „naar han eller hun paa Arbejdsstedet i sin Arbejdstid ved et Ulykkestilfælde, der staar i Forbindelse med Driften, . . . kommer saaledes til Skade, at Arbejdsevnen midlertidigt eller vedvarende forringes.“ Vi gøre opmærksom paa, at det skal være et Ulykkestilfælde paa Arbejdsstedet og i Arbejdstiden, og det skal staa i Forbindelse med Driften eller med de Forhold, under hvilke denne foregaar. Naar vi have forment det saaledes, tror jeg ikke, vi behøve den anden Restriction, den nemlig, at det skal være bevirket af en ydre paavifelig Marsag. Man kunde tænke sig en stærk Overanstængelse af vedkommende, hvorved der sprang et Blodkar, eller at han paa anden Maade fik en indvendig Skade, hvis Marsag ikke kunde angives, at noget var faldet ned og havde slaaet vedkommende eller lignende, og hvor Skaden saaledes ikke skyldtes noget ydre paavifeligt Ulykkestilfælde. Det forekommer mig, at der ogsaa, hvor en Mand pludselig paa den Maade kommer af Dage under Udførelsen af sit Arbejde, maatte være Krav paa Erstatning. Det vil imidlertid blive et saa sjældent Tilfælde, at der ikke kan tales om nogen Uretfærdighed i og